

Tapicskol a Riefpietzscher-Ufer porában a tornacipőjével, miereket fogdos, habverőket és csorba, kék üvegeket, meg a szentem.

Valami fantasztikus szép ősz van, és jó még élni, ebben a tündökletes porfelhőben. Süt a nap. Maya: mint egy szőlőszem. (Minden olyan. Tehát minden olyan, mint Maya. És viszont.) Októberi szőlőszem. Máskülönben: sötét TÖTÜ. Saját magán liztharmat. Ez a jó benne: egy személyben botanikuskert és inszektárium. Különben: mint az éj. Mint a napsütés. Másfelől: okos. Egyfelől, persze, buta. Vándorfilozófus, hordóaljadék, én, egy nőnek sem magyaráztam el háromszor a munkaértékelméletet, és ennek antipodusaként a határhasznosságot és az egész szubjektív értékelméletet,* Silvio Gesellt és Douglas őrnagyot, a Brazil teraszán, s egy nőnek sem tetéztem be (szintén háromszor) Keynesszel, kamatlábbal és beruházással... Mit mondjak? Úgy hallgatott, mint a vízcsobogást. Hallgatott, hallgat. Ha megszólal: „Olyan zárt vagy, néha félek, mintha kifelé mennél az életből.” Ilyeneket mond. Csattogtatja az ollóját, egy pulóvert „dolgoz el”. Azt nem tudja „közelebbről”, kik is voltak a Párkák. De azt igen, hogy ő az egyik. A kis pina! A kötőtűivel!

Berlin, 1986. október 5.

[MAYÁNAK MINDEN SMAFU]

Mayának minden smafu:
a filozófia- és párttörténet
őnekije egy KALAP SZAR,
és azt mondja, ne jöjjenek neki
ezzel a SOK BAROMMAL
Dehát – – – Kivel jöjjenek neki,
nekem ezek voltak az életem,
igaz, olyan is volt:
Marxot próbáltuk Kanttal:
nem hágott a két dög,
eladtuk őket, azóta magunkat
fejjük, önfújúek, jut eszünkbe
annyi – amennyi: nemsok

* Egy vagy két szó olvashatatlan beszúrás piros golyóstollal. *(A szerk.)*